

פרשת דברים

הפטרה: חזון ישעיהו (ישעיה א')

שבת חזון

אבות פרק ג'

כני פרק | ירושלים | חיפה

19:16 | 19:08 | 19:23 : הדלקת נרות שבת
20:27 | 20:23 | 20:26 : צאת השבת
20:57 | 19:48:15 : שקיעת החמה

שמונת פסוקים: 105

שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (פרכות ח')

חובצ קטן קטן הכמות ורצ האכיות לחצק לצותיהם של אחינו צני ושראל קדושים לחציהם שצשמים

מאוצרות ההפטרה - סורין שלא מטריפין דעתו היתבן? (סדרה 18)

הכנות נצרכות לשבת קודש (סדרה 73)
במי להדבק לפעמים זו בחירה קשה - לא לבעל אמונה צרופה:

לקחי הפרשה לשבת - עצות והנהגות מחזו"ל הקדושים
להוציא את החסד מתוך... הצום

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 59)
ויכבוש את חמורו

פלפלין מפלפלין - (סדרה 34)
הפסיד מעלת "עשרה ראשונים" או לא?

מעלת למוד הזוהר (סדרה 64)
איפה אמא?!

חברים מקשיבים לקולך ח' (סדרה 18)
"משה שפיר קאמר"

דרך ארץ קדמה לתורה (ו') (סדרה 18)
מדות והנהגות טובות מחזו"ל הקדושים - להורות לה' שאתה באת אלי

יאהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור
אש להבת שלחבת כו' מקבץ חדושים - סוד עולת תמיד מקאמרנא זצ"ל

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה (סדרה 38)
רחמנא לבא בעי - בחזרי לבנו אוד תר יפה לבדיקה.

מהאתבתי תורתך
איך אדע אם התקבלה תפילתי?

תופינים לשבת קודש
סוד עור הפריעה, מה היתה פונתו של משה רבנו?

הכנות נצרכות לשבת קודש (סדרה 73) - במי להדבק לפעמים זו בחירה קשה - לא לבעל אמונה צרופה!

הזאת וסבת הכנתם היתה לפי שכבר עבר עליהם ארבעים שנה. וכן שכבר כלו מתי מדבר האנשים הפושעים והמורדים. ונשאר בני ישראל צרופים כצרוף כסף דבקים בה. ולזה תמצא שאמר בראשונה אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל... (דברים 9:1-10)

אחי ורעי קוראים יקרים... כבר דברנו על זה שצריך להיות למתי עם עצמו וגם שהאמונה הפנימית שלחננו צרי לה היא מקור החסן הנפשי והרצון הפנימי שלנו. אמנת ולידי, אל כל גהסחה עולה, דברים מתחילים להשפצ. וכאן קרוי לומר חי פרעה צואת קצתנו האס שנוי במעלות החס לא מזין אודך כהוא זה מצינת "תמידים סקדס" צלמוד וכתפלות, וספה ממסדך להחלשך בקלשה על קלשה או שהי משפצ לך את סקר העבודה וספה נראה כמו זקית המחליפה את נבעה לפי סביבתך? אז נבעיו חמורה להקלף חלקך פניכול נורה מההבנת נבע חס חס, אל תקעלס ממנה, זה לא יחלף, עד שתתקצר, זה הנסיון פנע, וספיקס וספד לפד לחצינו שצשמים שפילי אודך מצלפולי סאמן ותעופעיו וספחה וזה להשאר עבד חמון לה' ולתורתו. וזה נמדד יפה בקתופת פין הזמינים שפה עושים הכנות מצבית ומחוזולחפה שפח כחפש לקרחת חלש חלול הממשמש ובה לכליחות ולמיס נוכחם ומי שיתחמץ פנחרה, שפחה אוחו מלפה השני של השנה, וצטוחני שפח מלכי המלכים אבה אוהב שצשמים מחוזן לתפלתך ויפצל שפלתנו צלטון ונראה לשועות. אלה הדברים לפי שזה הספר הוא סיפור הדברים הראשונים בקצת מצות מהודשות. והוא גיב ספר תוכחות. שבו רצו להוכיח לישראל בדברים הראשונים. בענין שיוכרו וישונו אל ה'. ואולי השועה סבור שעשכס הוא מתחיל להוכיחם בדברים קשים. ולא הוכיחם כל ארבעים שנה. לזה אמר שאינו כן, כי זו היתה אומנותו של משה במדבר ובערבה ובכל המקומות שהוכיר. כאומרם מוכיח אדם אחרי חן ימצא זה משה. שלא נמצא בעולם מי שהוכיח לישראל כמשה. עד שבכל תוכחותיו היה דומה לשם ושני לו. כאלו היה אחרי ממש לידע הדברים על בורין. כמו שאמר בו ורואית את אחרי וזהו מוכיח אדם אחרי חן ימצא. ששנתבת והוצק חן בשפתיו יותר מכל הנביאים. כאומרם ולא קם נביא עוד בישראל במעלת הנבואה והדבור. כאומרם אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל. אותו שכתוב בו לא איש דברים אנכי. ועכשיו דבר אלה הדברים דברים רכים מסודרים על נכון. מה שאי אפשר לאדם אחר לדבר ולסדר דברים כאלו. ובפרט במעמד כל ישראל עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה. וזהו אל כל ישראל. וכן בזמן הראוי. וזהו בארבעים שנה. לרמוז שאחר שאמרנו שאלו הדברים כבר דברם משה אל ישראל בכל המקומות הנזכרים. למה חזר עתה לאומרם להם מחדש? לזה אמר כי בסבת היות עכשיו זמן מוכן שהיה בסוף מ' שנה. שכבר היו ישראל מוכנים ומיושרים בדרך הנכונה. וראו מה עשה ה' הגדול והנורא. ועבר עליהם מה שעבר רצה להוכיחם עתה. וכמו שאמר למשה ולא נתן השם לכם לב לדעת עד היום הזה. וזהו בארבעים שנה דבר משה אל בני ישראל. אלה הדברים אשר צוה אותם ה' ולא היו מדעתו. וכן אחרי הכלת את סיחון ועוג שני מלכי האמורי אשר כנובה ארוים נבהם והיו מנעולה של א"י. וזה היה מהנסיים הגדולים שעשה השם עמהם. עד שלסבת זה היה ראוי גם כן להוכיחם עתה וכן לבאר להם התורה אחר שכבר היו מוכנים וראויים. וזהו הויאל משה באר את התורה

בברייתא... (פרשות אברהם)

מסכת יצחק
פרק טו
ה' ע"ב

ולא כיוצא בו. אבל שתק ונפל על פניו כאומרו שם ויפול משה ואהרן על פניהם ולא דיבר להם דבר. וא"כ איך אמר בכאן ואומר להם לא תערצו? ואולי נאמר שאחר שיהושע וכלב תלמידיו אמרו להם אך בה' אל תמרודו ואתם אל תיראו את עם הארץ סר צלם מעליהם וה' אתנו אל תיראום. השב משה אלו הדברים כאלו הוא עצמו אמרם. ולכן אמר להם ואומר אליכם לא תערצו ולא תיראון. כי אֶלֶּה הַדְּבָרִים כולם נכללים במאמר יהושע וכלב למעיין בהם. או שנאמר שאעפ"י שלא נזכר זה למעלה בענין המרגלים. אחר שמישה אמר להם עכשיו ואומר אליכם לא תערצו. בידוע שאמר להם כן. אלא שד"ת עשירות במקום אחד ורשות במקום אחר. כמאמרם ז"ל על פסוק שלח לך אנשים השומע זה סבור שהשם נתן להם עצה זו. ואינו כן שהרי כתב במקום אחר ותקרבון אלי כולכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו. וכן בכאן נזכר לומר כי כשאמר ויפול משה ואהרן על פניהם לפני כל קהל עדת ישראל. שאמר להם לא תערצו ולא תיראון ה' ילהם לכם. וכל אלו הדברים אמר להם והתהנן לפניהם ולא הועיל לו. והוא לפני כל קהל עדת ישראל. וכשראו יהושע וכלב שלא שמעו לדברי רבם ולא האמינו בה'. קרעו בגדיהם ומסרו עצמם על קידוש השם. ובהחוק יד אמרו אל כל עדת ישראל כי המרגלים שקר דוברים כי הארץ טובה מאד. ואם לא תמרדו בה' אל תיראו את עם הארץ. ואחר שראה השם שמסרו עצמם על קידוש השם. הצילים והגינו עליהם בהוראת כבודו: לרזו המור דברים. נפלא ט"י

מסכת יצחק

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 59) – ויכבוש את תמור

שבלו וכאי, מיד וכו' לתפלה, מידה כנגד מידה, ישראל סומכים גאולה לפני תפלה, תהיה תפלת כל ישראל מקבלת לפני השי"ת ברצון, והוא יסמוך לתפלתנו הגאולה האחרונה, שישראל יהיו נושעים תשועת עולם, וזה סיוע דברי הרמב"ן "ולא יהיו לעולם נזוקים כלפי יחיד נאמר (פרכות ט): "אינו נזוק כל היום כל"ו, אולם בזכות כל ישראל היא שפרם עולמי ונצחי ולא יבושו עמי לעולם. נראה שגם מחבר "קנטרס ותיקין" הביין בן פגות הרמב"ן שזכות עבודת ה' בתיקין תהיה הגאולה האחרונה. גם תלמיד מהרש"ל בספר "משה משה" (ס"ו מ"ז) כתב: כי מענין ארית הגלות שהתחזקים מענינים ומאחרים זמן ק"ש ותפלה. רז"ל למדו מצות תפלה ממ"ש "לאהבה את ה' אלקיכם ולעבדו בכל לבבכם", איווהי עבודה שבלב? זו תפלה, מפיילא מוכן החיוב לקנייה בכל לבב מצוה מן המבחר שהיא תפלת התיקין, שאם אינה מן המבחר לא נתקיים בה "בכל לבבכם", וגדולה מוזאת כתב המ"ב בבאור הלכה (ס"ו ל"ד סוף סיפור ב' ד"ה יניחה) דמי שאפשר לו לקיים מצוה לבתחילה ומיקל בה מאחר שבדיעבד נצא, גם אם יעשה באופן אחר עובר על "כל תגרע", וכתב שם "וזה תוכחת מגילה להאדם הרוצה להתרשל ממנו" לפעמים במצות בדרך שהוא רק לבתחילה" ע"ש (וקנטרס הדישפמחא המסוד שפגע הגא' ח"ה...)...

מסכת יצחק

מעלת למוד הוזהר {סדרה 64} – איפה אמא ?!

אתנשי קרירו דבכי מונן... שלחו להם בני הארץ הקדושה, חמת היא שחטם נפוצקס צין העמים, וחטם מחוץ לחצר הקדושה, ורחוי לרם לזכות עליכם ועל עמכם, שחטם מחוץ לחצר, פגעד היוצא מציה אדונו. חבל אנו, יש לנו לזכות ולעשות הספד, ולנו שלח הקדוש צרוף הוא ספר ההספד, שחנו בני המלכה, ואנו מביי ביתה, ויועיעס קבוצ חוץ העולם. ועל פו לנו לחוי לבנת ולפגש חלו החלפח פיתוח, שפספר חוכה. וקטו יחומים עלי חב וחס, והענינים מסתכלות לפתח, ביתה של אמנו, והנה נחמד, ולא תחלונו אוקה. שהיתה מניחת אוחנו בכל יום צמיס הרחשוניס משפע המבחר שלה. והיתה מנחמת אוחנו ומדברת על לבנו פמו חס לבנה. פדכתיב פחיש חסר רמו חתחמו וגו'. ועפה הענינים מסתכלות לכל כה, ומחוס בית מושבה של חמונו נחפכלב והנה נחמד. נכה רחשניו פקחלי ביתה ומחשבה, מי ינחם אוחנו, ומי ידבר על לבנו, ויגן עלינו לפני המלך. פקחינו חוסיס לפני חבינו, והרים חת השוט לזכות אוחנו, היא עמדה לפנינו, ומתפללת ההפחה של המלך פדי להגן עלינו. פדכתיב, והוא מחלל מפשענו מדופח מעונותינו וגו'. ובחוקירו נפחל לנו. ועפה חוין לנו חס, חוי לנו, חוי לבס. לנו לחוי לבנת, לנו לחוי לבספיד. לנו לחוי חלו הדברים המרים שפספר חוכה, להזייע להם, לחותם היועיעס לזכות, חת דברי ההספד. חנו קרבים בכל יום נחשתה של חמונו, וחין חנו מולחיס חוכה שמה. חנו שחליס עליה, וחין מי שביט עלינו. נשחל חת מטחה, והנה מתפללת. נשחל חת פסחה, והנה נופל. נשחל חת היכלותיה, והם נשפיעים שחליס יועיעס ממנה. נשחל חת העפר, ורסס עקבותיה וינינו שס. חנו שחליס חת הגג, והנה הגג משיב לנו, שהיחוי שחטת שס מבזה ומיכללת עלינו, ומלכת מגו חל גג, ומבזה ולועקת בחוק מר עלינו. פדכתיב, מה לך חפוח פי עליית פלך לגנות. נשחל לזרכיס ולשנינוס, פלס חומרים, ששמעו חול מר של פגיה פצוכה על פניה, וחיס יועיעס חויפה היא הלכה. לנו לחוי לבנת, לנו לחוי לבספיד. נגשה עפר רגליה, נגשה מחוס בית מושבה, נגשה פחלי ההיכל, ונבזה מרה. חנו נפתח בהספד מפני שחנו חויס כל פך בכל יום. נבזה סמדי, ומרידות הבכיה לח פשח ממנו.

בדבריהם הראשונים. היה להם להאמין לדברי השם ולא למרות פי כבודו. וזהו ותמרו את פי ה' אלהיכם ולא האמתם לדבריו. והאמתם לדברי המרגלים שהוציאו דבה על הארץ. ושמתם שמע שוא ולשון הרע. והוא ותרגנו באהליכם וגו'. וכדי להסיר מכם הפחד והמורא של דברי המרגלים. אמרתי לכם לא תערצו ולא תיראון מהם ה' אלהיכם ילהם לכם כמו שעשה במצרים. ואם תאמרו כי מלחמת מצרים היתה הוראת שעה. לפי שהמצריים היו חייבים ואשמים ממקום אחר. לא הונח שיהיה זה כן. כבר ראיתם נסים אחרים רבים וגדולים שעשה השם עמכם במדבר. וכן יעשה עכשיו. וז"ש ובמדבר אשר ראית אשר נשאלך ה' אלהיך כאשר ישא איש את בנו וגו'. ואחר שראיתם דבר זה בעיניכם שהוא דבר גדול והאמתם בו. איך אפשר שבדבר קטן כזה של ביאת הארץ בערך הראשונים אינכם מאמינים? והוא ובדבר הזה אינכם מאמינים. אחר שראיתם שהוא הולך לפניכם לתור לכם מקום לחנותכם וכל זה כדי להביאכם לארץ ישראל. או שיאמר ובדבר הזה אינכם מאמינים לפי שהוא הולך לפניכם בדרך. כלומר בסבת רוב הנסים והטובות שהוא עושה עמכם תמיד ביום ובלילה באש לילה ובענן יומם. אתם מואסים את ה' אשר בקרבכם ואינכם מאמינים בו. כמו שאמר במקום אחר יען כי מאסתם את ה' אשר בקרבכם. ואמר הוקר רגלך מבית רעך וכו': והנה יש לראות בכאן איך אמר ואומר אליכם לא תערצו ולא תיראון מהם? כי לא מצינו שמישה אמר להם דבר כזה

ומעשה היה בעיר קלראשי הסמוכה לקישינב, בשני יהודים עשירים שהתחתנו זה בזה, ושניהם פסקו נדונייה וסבלונות ומלבושי כבוד לתת ולכלה כפי המנהג בזמנים ההם. התתן והכלה היו עדין צעירים לימים, וקבעו את זמן החתונה – בשעה שניגע פרקם להנשא. בניתיים חזר הנגלגל על אבי הכלה, הוא הסתבך במסחרים שונים שגרמו לו הפסד מרבה, וכך ירד רכושו לטמיון, אבד את כספו וגם כספם של אחרים ויצא נקי מנכסיו. הגיע זמן החתונה, ואבי התתן עלה בדעתו לכלול את אבי הכלה ויבא אצלו בצימון על כבוד בת ישראל, וזמן הצרף היה כי אבי הכלה יסכים בעצמו לסלח לתתן ולהסכים לבטול השדוך, ואולם אבי הכלה לא רק שלא רצה לקבל את ה"תנאים" בחזרה, אלא שדרש מאבי התתן להשליש בשביל הוונ גם את כסף הנדונייה שהבטיח הוא, ולתת גם סבלונות ומלבושי כבוד לכלה קדם החתונה בדרך הנגידיים. וכך היו מתדבנים ומנצחים זה את זה, עד שאבי התתן הזמין אותו לדון תורה לפני רבה של קלראשי, אבל הלה לא רצה ללכת לדון תורה, הוא ידע כי לא יזכה בדיון, ברם על השדוך לא רצה לוותר בשום פנים ואופן. נסע אבי התתן לקישינב ובא אצל רבי אריה ליבוש להסית לפניו את עצרו. הוא בא לקישינב ערב שבת אחרי חצות, בשעה שהרב כבר התכוון לקבל פני "שבת מלכתא", אבל הרב קבלו בסגר פנים יפות, שאל לשלמו וגם שמע את טענותיו ותלונותיו כלפי אבי הכלה. שקוע מחשבות התהלך קצרות על פני החדר, ואחרי כן פנה אל אבי התתן מתוך הבה ואמר לו: ערב שבת עכשיו ואי אפשר לי להגיד לך פרנע את דעתי בהחלט, אבל מלים אחדות אומר לך: צריך אתה להודות לה' כי באת אלי... אבי התתן שמע את תשובתו הקצרה של רבי אריה ליבוש – ועיניו אורו. מפנין שהרב אמר כי עלי להודות

אמר רבי אריה ליבוש – ועיניו אורו. מפנין שהרב אמר כי עלי להודות

לה' על שאני באתי אליו – הרהר בלבו – הרי בנדיא שימצא את הדרך להכריח את אבי הכלה כי יסכים גם הוא לבטל את השדוך. במוצאי שבת נכנס לבית הרב לשמע את דעתו ועצתו, והנה אמר לו הרב: עליך החובה למלאות אחרי דרישותיו של אבי הכלה: להשליש את הנדונייה כפי שהוא הבטיח, לתת סבלונות ומלבושי כבוד לכלה בדרך הנגידיים, ולעשות את החתונה בהקדם האפשרי... אבי התתן נבהל ונדחה לשמע את הדברים האלה ויצאים מפי רבה של לקישינב, הנערץ והנקדש בכל הסביבה פניו חורו והסמיקו. רגעים אחדים עמד כמשתק אברים. אחר כך שאל בתורה ומתרגם: לאחר פסק דין כזה מצד כבוד תורתו, תמה אני על מה שאמר לי בערב שבת כי עלי להודות לה' כי אני באתי אליו, והרי ברור הדבר שרב אחר לא היה פוסק כמותו, ולתיב אותי שאמלא את דרישותיו ותביעוניתו של אבי הכלה שאינן צודקות כלל? חיוך קל התגלה על פניו של רבי אריה ליבוש ואמר אל אבי התתן בשחוק ידידותי ובפנים צהבות: רואה אני, כי לא הבנת את פונת דברי שאמרתי לך בערב שבת, והרי אני כף אמרתי: עליך להודות לה' שאאתה באת אלי, כי הלא היה יכול להיות להפך, שאתה תפסיד את ממונך ותהיה עני ואביון, והוא אבי הכלה היה בא אלי להתאוון עליך שאתה רוצה להכריח אותו לקום את השדוך. עכשיו שאאתה באת, הרי עליך להודות לה' שמצבך החומרי הוא טוב ואיתן, ויכול אתה לתת נדונייה וסבלונות ומלבושי כבוד גם בשביל התתן וגם בשביל הכלה... ומתוך קורת רוח ודעת נוחה נפרד אבי התתן מאת רבה של קישינב, חזר לביתו ומלא את כל דרישותיו של אבי הכלה, והתבילה לא נתפרדה. (הודאה לה' מאת הגאון רבי אהרן זכאי שלישי"א)

מלאת מינת

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם – בחדרי לבבו אור הנר יפה לבדיקה

זוקא עכשו בחקופה זו לפני הכנס חודש אלול הזמן לפשט צנכי הלכ ולהכינו לצחנת לכ זוער להסס יצחק. הזמן מורכב מיום וילילה וכן חיי האדם אור וחושך עולה ויורד כידוע מאמר הבע"ש ע"פ שבע יפול צדיק וקם. כי ז' ימים הוא שבוע א' ואח"כ חוורים אותן ז' ימים חלילה. ואמנם גם בעת החושך צריך אור הלבנה או אור כוכבים דנמי אור הוא כדאי ריש פסחים ולא שיהא חושך לגמרי. ובביתו צריך אור הנר [מצוה]. ואור תורה שמש ומנן ה' זהו תורה לשי"ש בבחירות הכרת ש"ש. וזהו ואוהביו כצאת השמש. ומצדיקי הרבים ככוכבים שלומדים תורה נגלה לרבים] ופ"י בביתו בחדרי לבבו אור הנר יפה לבדיקה

שאר שבעים המון בחרין ובסדקין זה טוב יותר בלילה בעת החושך שאז אור הנר מאיר [משא"כ ביום אין מאיר דשרגא בטיהרא וע"י (בירוש' ריש פסחים) דביום אף במקום חושך אין מאיר כ"כ. בזמן שהש"ש נגלה על כל פני העולם קמן אין נר מצוה חשוב לכלום] וע"י יכול לבדוק כל המיני חימוץ מסדקי לבבו עד מקום שידו מנעת והשאר מבטלו בלב. והנה אור השמש מסהר זמן היום והשלמת הסהרה כאשר איערב שמשא כדאי ברכות ב' דלולי נטהר לא איערב עדיין וכל כמה דלא איערב עדיין צריך אותו זמן טהרה ע"י אור השמש שהוא משתדל במטהרתו: ללקט הללוק יג

מלאת מינת

תופינים לשבת קודש – סוד עור הפריעה, מה היתה פונתו של משה רבנו?

מצות לא תחיה כל נשמה, יש לדעת למה בו' עממין צוה הקב"ה לא תחיה כל נשמה ובשעיר ומזבח ועמוז צוה שלא להלחם בם. והענין הוא כי ז' עממין הם ז' קלפות של כלים הנשברים ואז כבר יצא מהם כל הקדושה. אבל של גיר עדין היה בהם קדושה והם קני קניו קדמוני. והוא מה שנתברר מגיר, ולעיתים בע"ה יזמר לצאת כל הקדושה אז גם מהם לא נחיה כל נשמה, והם שעיר עמוז ומזבח. שעיר רמז לראשונה כד"א משעיר מלכם. מואב, לשון אב בחקמה. עמוז, נעם בינה. ושעיר הוא אדם. וז' מלכים שמלכו שם אינם ממנו רק מלכו בארץ, לכן כתיב בכל א' מהם שם ארצו שלא היו מאדום. וה"הומוזים" הם מברור חקמה, לשון מחשבה כמש"ה (דברים י"ט) אשר זמם וכו' ומאלו היו ערב רב, וכל מי שיש הרדור ומחשבות רעות הוא מהם. סיהון לשון סיהון ועגלים והוא קלפת חמור והוא סוד ערלה שעל הברית, ועונ הוא סוד עור הפריעה המעבב הברית וזהו עג עונה, והיא קלפה קשה. הנם כי היא דקה יותר קרובה לקדושה ואלו הם סוד שני מלכי האמורי הוא היסוד כמ"ש רז"ל ב' וג' גרורים בראש אמיר: שער הלוקטים פרשת דברים] פרוש נפלא כתב המגלה עמקות, ידוע שחותם של הקב"ה הוא אמת (שבת נ"ה ע"א), מתחלת הבריאה הצרף הקב"ה להשליך אמת ארצה (דניאל ח' יב) וכבר את עולמו, כי אמת אמר לא יבא שהוא מלא שקרים (כדאיאת במדרש רבה פרשה ח' כ"ב פ"ח ה'), לכן הצרף הקב"ה לחתם חותם של אמת ז' פעמים במעשה בראשית, הנה ראה משה ברוח הקדש שיבא שלמה ויבנה בית המקדש, ויתפלל תפלתו ואמר שם ז' פעמים ואתה תשמע השמים, שכתב סודי רואן ש ז' פעמים השמים אלו שאמר שלמה, הם כנגד ז' ימי בראשית, והאריך שם בכל דבר שהוא כנגד אותו יום שנגראו במעשה בראשית. והנה בני ימים במעשה בראשית לא נרשם בו חותם אמת, וסימנם בניד, דהינו ביום ב' וביום ג' וביום ד' לא איתמר ביה ויברא אלהים את, שהוא ס"ת אמת, וכתב הוא ז"ל שם הפעם על שם: יבנגד בונדים בגדו (ישעיה כד טז), רצה לומר מלשון בנידה שנגדו בעולם, לכן לא נרשם בבג"ד אמת. ואני אומר לפי שאותיות

בג"ד, הם שקר בא"ת ב"ש, לכן אמר יעקב דאיתמר גבה תתן אמת לייעקב (מ"כה ז' ב), ונתן לי לחם לאכל (בראשית כח ב), שהיא לחמו של תורה, אזי יהיה לי בג"ד ללבש, שאמתן לבוש לאותיות בג"ד שהם שקר, כי תורת אמת היתה בפיהו (מלאכי ב' ו), וכל פונתו של יעקב לתת עם הלחם שהוא תורת אמת את הבג"ד. ולכן בפעם ב' וג' וד', לא אמר שלמה מכון שבתך, כי אמת הוא המכון והכפא של הקדוש ברוך הוא שהעולם עומד עליו, כמו שאמר והיכן בחסד כפאד וישב עליו באמת (ישעיה מז ה), ולפי שבג' ימים אלו לא איתמר אמת במעשה בראשית, לכן לא אמר גם כן שלמה מכון שבתך. ולפי שבארץ ישראל איתמר עליו אמת מארץ הצמח (תהלים פ"ה יב), לכן פתח משה ואתחנן בו', על אותו התפלה שהתפלל שלמה בעת ההיא דיקא, שאמר ז' פעמים תשמע השמים כרי שיהיה לעולם תקומה בו' ימי בראשית, התפלל עתה משה עבור יסוד אמת, לכן ההוא כתיב, שזה היתה פונתו של משה לתת ז' אמת, על זה אמר אתה החלות להראות, בנימטרוא א"ר אמית, את-נדלך זה חסד, אמרתי עולם חסד יבנה (תהלים פ"ג א), וא"ת יר"ד בנימטרוא אמית, שבשתי מדות אלו נבר עלינו חסד ואמת ה' לעולם (תהלים ק"ו ב), שהצרף הקב"ה להשליך אמת ארצה, ויש אשר מראל בשמים ובארץ, שבג' אלו נבראים שמים וארץ, לכן אמר אעברה-נא מה שיתפלל שלמה בשעת בנין המקדש, ניא נוסחיקון ג'תיב אמית, אתפלל אני עכשו, ואראה אמר ו' יתגרא לתתן ז' ימי בראשית, וזה דוקא בכניסתו לארץ כי שם איתמר אמת מארץ הצמח (תהלים פ"ה י"ב), ר"ל שהצרף הקב"ה בשעת בריאת עולם להשליך אמת ארצה, משם מארץ ישראל היא צמיחת אמת מן הארץ, לכן אראה את הארץ ואתן אותה אמת, וכן גם כן הלכנו דאתמר גביהו אתי מלבנון תבואי (שיר השירים ד ה), ר"ת אמית, והשיב הקב"ה רב-לך, מדת אמת היא שלך שנקראת התורה על שמך תורת אמת. וגם רמז לו במלת רב-לך, על עדת קרב שאמר משה אז באותו פרק רב לכם (במדבר טז ז), אז נתאמת שהם צווחין בנייהם

מלאת מינת

מנחת יצחק

הקוקה על לוח לבו ועל חוג הגלגל העליון. ואם יסורין באין עליו אין מטריף דעתו ודעתו צלולה לעבוד את בוראו בלב ונפש והן הן יסורין של אהבה כי ראשו יך בשכלו ויוכל ללמוד תורה וגם לבו שלם ביראתו ויוכל להתפלל כי לא איקר תפלה וא"כ אין מבטל מעבודת ה' כלל וסובל עונשו ולכך הם יסורין של אהבה. אבל הרשע אם עובר עבירה מתכוין למרוד ועובר בלב ונפש לכך אם מדה"ד מעניש אותו מעניש הנפש עם הגוף כפי אשר הוא בנפש כך נענש ואם בקש לעבוד את בוראו לא יוכל כי הנפש מגורה בלב וראש ושניהם נידונין על פשעם והם נקראין יסורין של פורענות וזהו שאמר על מה תוכו עוד תוסיפו סרה ר"ל יסורין שהם יסורין של פורענות והן הן המבטלין לעבוד את הבורא יתברך בתורה ובתפלה וזהו כי כל ראש לחלי וכל לבב דוי וא"כ א"ת לעבוד הבורא יתברך בשום ענין וק"ל. או יאמר דאי' בגמ' ויאמר ה' אל אליפו חרה אפי בך ובריעיך וכו' מכאן שאין אדם נתפס על צערו דאיוב מרוב צערו הטיח דברים כלפי מעלה. רק עדיין קשה תירוץ זה מספיק על אשר חרה אף ה' ברעי איוב הא שפיר

הוכיחוהו, כי דאין איוב כפר בגמול ועונש וחשב שהעולם נמסר לגרמי השמים שאמר יסירני אל אל עיני ועל ידי רשעים יתקני: שגלו היותו ויפחלני ואתן בערפי ויפצצני ר"ל שאין הקב"ה משגיח בשפלים. ומי הכם ישמע ולא יענה כסיל באולתו. רק הענין הוא דכתב הפילוסוף אם הכם לב ישמע קול משונע ושיכור מדבר לשון גדולות על המלך אל יענה את הכסיל כי ברוב דברים עוד יוסיף לדבר ושתיקתו יפה. וע"ז חרה אף ה' באליפו על שענה לאיוב כי דעתו של איוב נטרפה כמו שהעיד הכתוב כי לא ברעת ידבר איוב ודבריו לא בהשכל ורעי איוב ענו אותו ויותר שדברו איתו עוד יוסיף להחריף יותר, ולכך חרה אף ה'. וזהו כוונת הגמ' מכאן שאין אדם נתפס על צערו וא"כ לא היה להם לענות אותו כי ע"ז נרמו יותר חירוף וגידוף וע"ז חרה אף ה' בהם. וזהו מאמר הנביא על מה תוכו עוד תוסיפו סרה ר"ל שאתם מוכים בחולי המטריף דעת האדם ובוהו תוסיפו סרה לפעור פיכם לבלי חוק וזהו כי כל ראש לחלי וכל לבב דוי וק"ל. ש"י אהבת יהונתן לך יונתן אייבין ז"ל על הפטרת דצדק

לקחי הפרשה לשבת - להוציא את החסד מתוך... הצום

מי מרה כמאמר הכתוב (שמות מז כה) ויורהו יהוה לך וישלך אל-המים וימחקו הקנים, ונעשה מן מר"ה רמ"ה, כי בוודאי ככל צרה הטוב והחסד גנוז בחסות בתוכו רק שהקליפה החיצונית מסתירה, כמו המוץ של החטה מסתיר החטה וצריכים להסירה מן החטה, כן גם הקליפה ומוץ שעל החסד צריכים להסירה על ידי תשובה ולב נשבר וציונים ומהפכים מו"ץ לצו"ם, ועי"ז נעשה ונתהפך מן צו"ה לרצ"ה ומהפכים חשוכא לנהורא. וגם הכתוב מרמו לזה בענין הצום דכתיב (זכריה ח יט) צום הרביעי וצום החמישי צום השביעי וצום העשירי וגו' ומספר כולם גימט' כ"ו, כשם הוי"ה ב"ה שהוא רחמים, כי בוודאי החסד גנוז בתוכם רק שהישראלי צריכים להוציאם משם כנ"ל ולהפך מצוים לקו"ל קול יעקב, גם מספרם שיהו ציונים ציו"ל שהגימטריא של כל אחד קל"ו. וזהו שאמר הכתוב (איכה ב א) השלך משמים ארץ תפארת ישראל, כי ארץ הוא מלשון רצון כמאמר חז"ל (בר"ר ה ח) למה נקראת שמה ארץ? שרצתה לעשות רצון קונה, ר"ל הקב"ה השלך משמים רצונו של היפוך צירוף אתוון, בשביל תפארת ישראל, וכ"ז בכדי שישראל יתפכו אותו לרחמים ויהפכו חשוכא לנהורא כנ"ל. וזה מרמוז בפסוק אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל, פירוש אלה הדברים גימטריא מ"ל כדרשת רז"ל (שבת ע) מכאן ל"ל מלאכות המשכן, ולעניינינו נפרש אל"ה גימטריא כמספר השם כו"ו"ו שם של דין כנ"ל, גם ס"ת של אליה הדברים אשר הוא תיבת מ"ר"ה, וס"ת של דב"ר משה אל כל ישראל גימטריא צרי"ה, ועל אלו הדברים דבר משה עם ישראל ולמד אותם שיהפכו את כל הנזיל לרחמים, כשבאה ח"ו מ"ה או צרי"ה ידעו שבוודאי יש חסד ורחמים נעלם וגנוז בתוכה רק שעונותינו מסתירים אותו מו"ץ לתבואה, על כן יעשו תשובה בלב נשבר ונדכה ויקראו צוים ויהפך מו"ץ לצו"ם, והשם ברחמי יענה אותם ויהפך מר"ה לרמ"ה ומצרי"ה לרצ"ה ומצוים לקו"ל קול מבשר מבשר ואומר ישועות ונחמות במהרה בימינו אמן כן יהי רצון: או יאמר אלה הדברים אשר דבר משה וגו' ראה נתתי לפניכם את הארץ וגו' (א א - ח) ודרשו רז"ל (שבת ע) אלה הדברים, הוהיר על מ"ל מלאכות של שבת וכו'. ולהבין זה, הנה כתיב (תהלים קלה ו) כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ וגו' ולכאורה מה חידוש משמיענו בזה לפי גדולתו ית"ש, ופירשתיו על דרך מי האיש החפץ חיים וגו' (תהלים לד יט), כי פירוש כל אשר חפץ ה' פירושו כמו מי האיש החפץ חיים, כי השם הוא עיקר ומקור החיים, וזהו פירושו - כל איש אשר חפץ להתדבק עצמו רק בה' חי החיים ומשים כל מגמתו ותאוותו ועשיותו רק לה' בלבד ולא לתענוגי עולם הזה והבליו, האיש הזה בוודאי עשה בשמים ובארץ, היינו שמחבר ומייחד יהודים וממשיך שפע וקדושה וברכה משמים ממעל להארץ לעולם הזה בחינת ארץ מתחת ומחברם, וזהו עיקר בריאת האדם. וזהו שאמרו חז"ל (הגינה יב) אדם הראשון היה מארץ עד לרקייע וכו', רמו לבחינה הנזיל שהיה ממשיך שפע משמים לארץ ומחברם, וכמאמר הכתוב (ד"ה א כט יא) כי כל בשמים ובארץ, ותרנומו דאחיד בשמיא ובארעא, והוא בחינת צדיק כידוע (ח"א קצא), וזה ג"כ מרמוז אות צדיק כוה צו"ד נ"ו, שמחבר בחינת יו"ד בחינת קדושה לבחינת נו"ן בחינת נפילים בארץ (ע"י בראשית וד), ומביא אור לחושך ומהפך חשוכא לנהורא. ובעבור בחינה והשגה זו נתנה לישראל ארץ ישראל שבה השרה הקב"ה את שכינתו בחינת מקדש וירושלים, ולזה נקרא ארץ ישראל גימטריא אור חושך לרמוז על בחינת חיבור אור לחושך כנ"ל. וזהו שאמר הכתוב ראה נתתי לפניכם את הארץ, ארץ וירושלים, וזהו פירוש תראה ותשגיח ותסתכל באות צדיק שמרמוז על בחינת יחוד יו"ד בנו"ן כנ"ל. אמנם כ"ז היה בזמן שביט המקדש היה קיים וארץ ישראל

אלה הדברים אשר דבר משה אל-כל-ישראל וגו' (א א). וי"ל שלכאורה אינו מובן שקול של איש אחד יהיה נשמע לכל ישראל ביהד. ושמעתי מחמי זל"ה"ה על פסוק בעבר הירדן (א א) שמרומז בו מאמר חז"ל (וזהר ח"ג דף רלב). מלמד שהשכינה מדברת מתוך גרונו של משה, ומרומז בעבר הירדן היינו שהאותיות שהם אחרי אותיות ירדן הם אותיות שכינה היינו אחר אות יו"ד ממלת ירדן הוא כ', אחר הרי"ש הוא שין, אחר הדי' ה', אחר הני' נון אחרת, וזהו הרמוז שמשה דבר עם בחינת שכינה שנקרא עבר הירדן כנ"ל עכ"ד וז"ל. והנה בחינת שבת הוא הנקודה הפנימית של כל ימי השבוע, היינו שבו בשבת הוא השראת השכינה להשפיע לכל ימי החול. וכן ארץ ישראל הוא הנקודה הפנימית של כל העולם, ובחינת ירושלים ובית המקדש וקודש הקדשים הוא הנקודה הפנימית לארץ ישראל שבו השראת השכינה להשפיע קדושה (לכל העולם). וישראל המה הנקודה הפנימית של כל האומות, ובעבור אלו הנקודות היתה עיקר בריאת העולם כמאמר (אותיות ד"ע אות ב) בראשית (בראשית א א) בשביל ישראל שנקראו ראשית, שישראל ישמרו את השבת ויקבלו השראת השכינה, ולכן נאסרו מ"ל מלאכות המשכן בשבת כי עיקר בנין המשכן הוא בשביל השראת השכינה ובשבת ממילא בלא בנין המשכן יש בו השראת השכינה, ומה הפסוק דרשו רז"ל (שבת ע) איסור הט"ל מלאכות בשבת מפסוק אלה הדברים כידוע (שבת ע). והנה שאר הנביאים היו צריכים לקדושת ארץ ישראל דווקא שבו השראת השכינה (ח"א קמט). אבל משה התנבא בעבר הירדן שאינו כמו ארץ ישראל והיה בו בחינת השראת השכינה על ידי בחינת שבת לבד, וזהו מרמוז בפסוק אלה הדברים אשר דבר משה אל-כל-ישראל בעבר הירדן היינו בכה אלה הדברים פירוש בכה בחינת שבת המרומז באלה הדברים כנ"ל, בכך זה דבר משה אל כל ישראל בנחוד ונשמע קולו לכלם, על ידי השראת השכינה שהיה בו בעבר הירדן, היינו אעפ"י שעדיין לא היה בארץ ישראל כמו שאר הנביאים מ"מ היה בו השראת השכינה מתחת בחינת שבת שנוכה לבחינת קדושת שבת כן יהי רצון אמן. בעבר הירדן במדבר וגו' (א א). ויש לדקדק שלכאורה אין זה סימן, כי להעומד בחוץ לארץ משמע לו שעבר הירדן הוא בארץ כנען, ומלת במדבר אינו מחסימן כי אם התחלת התוכחה. ולתרוץ זה, הנה ידוע מאמר חז"ל שעיקר בריאת העולם היה בשביל ישראל (אותיות ד"ע אות ב) שיוציאו האור מתוך החשך ויהפכו חשוכא לנהורא (ע"י ח"א ד). ע"כ כשבאים שום דינים על ישראל יסתכל בטוב ההוא הגנוז בתוכו ויברך על הרעה כשם שמברך על הטובה הנגלית (ברכות נד). כי גם ז"ו לטובה רק שהטוב נסתר ונעלם, ואמר הרב הקדוש ר' חיים מקראסיני זצ"ל על גם זו לטובה פירוש, שידוע ששם הוי"ה הוא רחמים (ח"א סה), והשם כו"ו"ו שהם אותיות שאחר אותיות הוי"ה בא"ב הם דין (מעמי המצות פ' עקב, ע"פ ע"ה ש' הסליחות פ"ו) רק שהחסד גנוז בתוכו בהסתר, ואותיות כו"ו של השם כו"ו"ו החסד שבהם הם יותר נגלים כי הם גימטריא הוי"ה, ואותיות ז"ו הם יותר דין והחסד נסתר בתוכו ביותר, ולכן אמר נחום איש גם זו גם זו לטובה (תענית כא), פירוש גם אותיות ז"ו שהם מורים ביותר על בחינת דין מכל האותיות אעפ"י גם כן הם לטובה, שבוודאי החסד גנוז בתוכו. ולזה מרמוז הכתוב בעבר הירדן, פירוש מלשון רידוי ומכה בחינת דין, ופירוש בעב"ר הירדן להעביר הבחינת דין, ודבר משה רבינו ע"ה עם ישראל אודות האלו השמות של דינים כשבאים על ישראל בשום צרה ח"ו שיסתכל בטוב הגנוז בצרה ההיא ויהפכו הצר"ה לרצ"ה (כמ"ס צניעות לכה צצן המלכים, סינוק כס"ט) וממרה לרמ"ה, כמו שהראה השי"ת למשה רבינו ע"ה אצל

על מכוננו ושם צוה ה' את הברכה והשרה שכינתו יתברך, לכן היו יכולים להגיע לבחינת השגה זו. אבל בעויה בזמן הזה שאין ארץ ישראל בשלמות, ואין אנו יכולים להשיג כנ"ל רק על ידי שמירת שבת כהלכה ולזהר מן מ"ל מלאכות האסורים ולקיים כל המצות התלויים בה בקדושה וטהרה. וזהו

מרומו בפסוק אלה הדברים אשר דבר משה וגו' בעבר הירדן וגו', פירושו על שלא היו עדיין בארץ ישראל והיו צריכים להשיג בחינת הנ"ל, לכן הזהיר אותם על מ"ל מלאכות בשבת ולשמרו כדת כדי שעל ידו יוכלו להשיג בחינת הנ"ל, יהי רצון שנזכה לזה גם עתה אמן כן יהי רצון: בת עין הדברים,

פלפלין מפלפלין – הפסיד מעלת 'עשרה ראשונים' או לא?

גדולה זו של עשרה ראשונים. השיבו ר' ראובן, היות ובשעת תחלת ההתאספות לתפלה כבר הייתי בבית הכנסת, וכל יציאתי היא לצרף התפלה ועל דעת לחזר תכף ומיד, איני מפסיד בכך את מעלת העשרה ראשונים. ואלו ר' שמעון טען, שכיון שבשעה שיצאת עדיין לא התחילה התפלה, על כן היוצא בעת הו', אם עד שחזר הגיעו עשרה, הנם שתכרף ומיד חוזר, בכל זאת הוא הפסיד את מעלת עשרה ראשונים. השאלה היא, היצטרך עמי? תשובות איה בפרשת ואתנתן

חברים מקשיבים לקולך – משה שפיר קאמר

המצוה לרצון לפני השי"ת. וכמו כן הדבר בלימוד התורה, דהא דאמרו ז"ל לעולם ילמד אדם תורה שלא לשמה שמתוך שלא לשמה יבא לשמה, היינו כיון שהוא לומד להתנדל ולהתפאר א"כ ודאי שמעתתיה מבררן בעלמא, ובודאי הפצא ימצא בין הרבים אהד שיאמר וילמד דבר תורה הנאמר משמו בכונה רצויה ומעלה בלתי לה' לבדו, וע"י כך יעלה ויתקן גם את חלקו של המחדש את החדוש בתורה, כי הרי יש לו חלק בכך שחברו למד חדוש זה לשמה. וזה אפ"ל בנות אומרים מתוך שלא לשמה יבא לשמה, כי בסופו של דבר יתקן ויתקן החדוש הזה להיות בחינת לשמה. וע"ד זה נבא לביאור דברי הגמרא, כי הנה ר' אבא לגודל ענותנותו ושפלות רומו, לא היה מחזיק את עצמו כי הוא במדרגה הראויה, לחדש חידושים בתורה ככוונה הרצויה בלתי לה' לבדו, ולפיכך התפלל יתא רעוא דאימא מילתא דתתקבל, כי אם יתקבלו דבריו באוני השומעים, אזי אף אם יהיה לימודו שלא לשמה, לא יתכן שלא יהיה בין השומעים אחד שיכוון בה לשמה, ואז גם חלקו יחזור להיות בבחינת לשמה, ויהיה לו עליה ותיקון. אכן כד סליק לארץ ישראל ואשכחניהו וכי דיתבי וקאמרי אמאי ולבטיל מים ומלח לגבי עיסה? כלומר שאם השאלה אישה לתברתה מים ומלח לא תקרא העסה ע"ש בעלים הראשונים, כי נתבטל שםם בתוך העסה שהיא עקר, וקושיא זו היתה נגד בנותו של ר' אבא, שהרי אם שם בעלים הראשונים נתבטל לגבי בעלים האחרונים שהם עקר, אם כן אפילו אם יתקבלו הדברים ויתבררו בעלמא, עדין לא תצא לו תועלת לתקן חלק תורתו, שהרי גם אם ימצא אהד שילמד דבר הנשמע מפיו בפונה הרצויה לא יחשב לו לרבי אבא, כי שם בעלים הראשונים בטל. ועל בונה זו א"ל ר' אבא מי שנתערב לו קב חסין בעשרה קבין חסין יאכל חלה ויתדי בתמיה, כלומר האם משום שחלק השני מרבה מן הראשון, שהוא למד חדוש זה לשמה, יבטל חלק הראשון לגמרי? הרי גם לו יש חלק בה, כי הוא עמל בו והוא גדלו. אמנם הם ידעו והרגישו בנותו, כי הוא מחזיק עצמו בשפלות יתרה, שאין למוד תורתו בפונה הרצויה לשמה, ולפיכך הדר אחיכו עליה, אמר להו גולתיכו שקלי, פירוש גולתיכו היינו לבוש העליון, ונתכוון בזה על התורה והמצוות שהם לבושים על האדם כמאמר הנביא (זכריה ג') הסירו הבגדים הצואים מעליו והלבש אותו מחלצות. וזאת היתה תמיהתו של רבי אבא האם אני לקחתי ממכם את לבוש התורה והמצוות שלכם, עד שאתם רוצים לקחת ממני את לבוש התורה והמצוות שלי? במה שאתם אומרים כי חלק הבעלים הראשונים מתבטל ברוב? ועל כך א"ר אושעיא שפיר עבוד דאחיכו עליה, כי ראו שעדיין רבי אבא בתומתו הולך, להחזיק עצמו במדרגה פחותה, שלימוד תורתו הוא שלא לשמה, ויש צורך בדבר שיעלו אחרים את לימוד תורתו. ולעומתו השיב ר' ספרא להצדיק דברי ר' אבא, משה שפיר קאמר, ופירשי' ביקרא דמשה קמשתבע, דהנה איתא במג"ע (אופן י"ט) עה"פ ויתא ראשי עם כי אילו לא נקבר משרע"ה במדבר היו ישראל אבודים היו. וויש הכתוב כי שם חלקת מחוקק ספון שנקבר משה במדבר בשביל ויתא ראשי עם שיהיה הוא המנהיג לעת"ל כמו שהיה בתחלה, עכ"ד. והנה אם נאמר כ"י אושעיא דשם בעלים הראשונים בטיל, א"כ מה תועלת בכך שמשנה נקבר עמהם? הרי שוב לא נקרא שמו עליהם, וא"כ זה הוא גנאי למשה שנקבר במדבר, ולא זכה לעלות לארץ ישראל. וויש רשי"י ז"ל ביקרא דמשה קא משתבע, שנשבע בכבודו של משה, כי אכתי שמו נקרא על דור המדבר, דשם בעלים הראשונים לא בטיל, ועתיד הוא להעלותם עמו. ואח"כ

מדי בקר משקים ר' ראובן לבית הכנסת ולומר עם ידירו ר' שמעון פתעי שעה קרה התפלה, ועם הגיע זמן תפלה מתעטפים בסלית ומתעטרים בתפלין ועומדים להתפלל. במשך הזמן הבחין ר' שמעון, כי ר' ראובן מקפיד בעת הנחת מו"ת לצאת לחדר הסמוך ולשוב לבהכנ"ס מעטף ומעטריים אהד שאלו ר' שמעון, מדוע אתה יוצא לחדר הסמוך, ואיך חושש למעלת עשרה ראשונים? שהמצאות היא, שבחזרתך לבית הכנסת יש כבר עשרה מתפללים בבית הכנסת, והפסדת מעלה

בששון ובשמחה בגיל וביראה אגחנו מתחילים בס"ד מדור קדש אשר יעסק אי"ה בסגיות הנלמדות והמפרסמות אבל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמיביא להתרששות רבה ולהתפעמות בנימי הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה ולרחף כטפח מעל חקרקע מרב התלהטות הלב לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מחדשים לעבודתו יתברך "חדש פנשר נעורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת עזר עולמים חי החיים אשר גידו נפש כל חי הנותן אכרי שפר, ובכן מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי פוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא, אשיחה לה' פי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זכני לפתח צהר לעולמות חדשים ואור חדש אור מתוק, גלעיני ואביטה נפלאות מתוךך. הנה סוגיא אקטולאית במתחב ליימינו וזהה לנו מהסוגיא במסכת ביצה דף לח. משה שפיר קאמר דתב דדברי יואל על פרשת מערע חסבר נפלא על הסוגיא כי סליק רבי אבא אמר דהא רעוא דאימא מלתא דתתקבל כי סליק אשכחיה לרבי יוחנן ורבי הגיגא בר פפי ורבי זירא וקאמרי לה רבי אבהו ורבי שמעון בן פוי ורבי יצחק נחמא ויתבי וקאמרי אמאי, ולבטיל מים ומלח לגבי עיסה? אמר להו רבי אבא הרי שנתערב לו קב חסין בעשרה קבין חסין של חבירו יאכל חלה ויתדי. אחיכו עליה. אמר להו גולתיכו שקלי הדרור אחיכו עליה (פירוש מלבושכם לקחתי שאתם צוחקים עלי) אמר רב אושעיא שפיר עבוד דאחיכו עליה. מאי שנא חסין בשעורים דלא קאמר להו דהנה ליה מין בשאינו מינו, ומין בשאינו מינו בטיל. חסין בחסין גמי, נהי דלרבי יהודה לא בטיל לרבנן מבטל בטיל, אמר ליה רב ספרא משה שפיר קאמר? (פירוש"י משה, זיקרא למשה קא משתבע שפיר קאמרתי שפיר קאמרתי דחמיה כלומר אמאי קא מודית לנו צוחק וללאקטוי אמתניתין) וקא שמיעי להו הא דאמר רבי חייא קמוספאה משמיה דרבי: הבורר צורות מנרנו של חברו חייב לשלם לו דמי השים, אלמא בלא חסדיה, תא גמי בלא חסדיה. ע"כ. ובמאמר זה נתקשו רבים וכן שלמים, להבין דברי חכמים וחידתם, וענין השחוק דאחיכו על ר' אבא. והחתם סופר זלה"ה בחידושו על מסכת ביצה (ועיין בתשובות חתם סופר חלק או"ח סימן ר"ח) ביאר כי כוונת ר' אבא היתה שלא לשמה, במה שביקש שיאמר דבר המתקבל על הבריות, כי רצה להתפאר בתורתו, ולפיכך אחיכו עליה. אך קשה מאד לומר כן על האמוראים הקדושים, שהיתה בלבם מחשבה שלא לשמה. ולכן נראה לבאר דברי הגמרא דהנה אמרו ז"ל פסחים (ג' פ"ב) אר"י א"ר לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפילו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, וכתבו התוספות ז"ל דשלא לשמה היינו להתנדל ולהתפאר, דאילו בלומד לקנטר אמרו ז"ל נוח לו שלא נברא. ונראה לבאר ענין אומרם לעולם יעסוק אדם וכי אפילו שלא לשמה, עפ"י מאמרם ז"ל (בבא בתרא ט' ע"א) גדול המעשה יותר מן העושה, ולכאורה צ"ב דאם המעשה את אחרים לתת, קיבץ סכום שוה למי שנודב אותו סכום מכיסו, למה יהיה שכרו גדול יותר? אך הכוונה דהנה פעמים שהאדם עושה מצוה או לומד תורה, ואינו במדרגה שיוכל לעשותה בדחילו ורחימו בלתי לה' לבדו, וא"כ מה תקנה יש לתורתו? והרי איתא בתיקונים (תיקונא עשיראה) כל אורייתא דאיהי בלא דחילו ורחימו לא פרחית לעילא. אך אם הוא גורם לרבים שיעשו את המצוה, א"כ אף אם הוא בעצמו לא עשה את המצוה ככוונה הרצויה, מ"מ כיון שבתוך הרבים ודאי נמצא אחד המכוון בעשיית המצוה לשמה, זה האחד יעלה ויתקן גם כל אותם שלא זכו לעשותה לשמה. וזה כוונת אמרם גדול המעשה, פירוש שהוא מעשה את הרבים למצוה, יותר מן העושה לבדו, כי המעשה מבטח לו שתתקבל

מייתי ראייה לדברי ר' אבא מהא דתני ר' חייא וכו' הבורר צורות מתוך גרנו של חבירו חייב לשלם לו דמי המים, אע"פ שהצורות אין להם שום שוויית, וה"נ אף שתורתו לבד לא היתה בדחילו ורחימו, שם בעלים הראשונים עלה, ויש לה עליה ותיקון. והנה באמת בחינה זו היא טובה וודאי רק לשיטת וכוונת ר' אבא שהיה ענוותן ושפל בדרך ביותר, והיה מחזיק עצמו כי הוא צריך תיקון והתעלות ע"י אחרים, אבל ודאי הוא טוב ומשובח יותר שהאדם עצמו יבא למדרגה שיוכל לעלות ולתקן תורתו ותפלתו ומצוותיו. וזה אפ"ל בכוונת הכתוב: "ואת תהיה תורת המצורע", כלומר איך יהיה תיקון והתעלות לתורתו ומצוותיו של המצורע? שדרשו ז"ל דקאי על המוציא רע, דכיון שהוא בבחינה שפלה ופחותה, כיצד תהיה עליה לתורתו, על זאת העצה היעוצה והובא אל הכהן ושפתי כהן הוא צדיק

הדור ישמרו דעת, כי הוא מכוון כראוי לשמה, וע"י זה יעלה את התורה והמצוות והתפלה של אותם שאינם ראויים אתו עמו. אך אמר הכתוב כי טוב מזה הוא באם יוכל הוא בעצמו לתקן ולהעלות תורתו ותפלותיו, וזה אומרו וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת "מן הצרוע", כלומר שמן הצרוע בעצמו עלתה ארוכה ומרפא לתורתו ומצוותיו. ולכן ראו כמה עמקו מחשבות אויביו ומה מאוד נברו חסדיו ה' עמנו לזכור בימי העונה שהיה הכל בזמן ובזמנה וכוונת ימי רצון וישועה לה' כג"ל בגלל כן בכל שמחתנו ראו לזכור בחורבן בית תפארתנו וגלות עמינו ולהודות לה' כאשר נתקיימו יעודי גלות ראשון וגלות זו אפס עצור ועוזב כן יתקיימו ישועה ונחמה ובשוב ה' שבות ציון ועמו אז יגל יעקב וישמח ישראל בעושי ויגילו בני ציון במלכם וכוס ישועות אשא וכו' לציון גואל אמן ואמן:

מלכות

יְהִיב לֵיהּ יְדִיהּ, וְאוֹקְמִיהּ לֵב בּוֹעֵר וְכֹסְפִים לְהֵשֵׁם

הבור שעל זה נתפס רבי אליעזר הגדול נשמת ראובן למינות שזה השלכה היה ג"כ צד מינות כמבאר בדברי מרן הארי ומחמת שהיה ג"כ בשבטים פנים צד מינות השלכת יוסף לבור נחשים ועקרבים כמבאר בדברי מרן שזה היה צד מינות על כן לא היה כח בהם להציל המרגלים מן מינות. והיה שצוה להוציא מן הבור של מינות זכה להציל כלב, ולוי שהיה ביהושע נצול על ידי משה רבנו. עוד... שישות של ישראל אחריו בהו ומקמיין כל העולמות ולוה כל איש ישראל לא יהיה בו ישות לתפס רק לפי הצורך ויגבה לבו בדרכי ה' לצורך עבודה תמימה ובעת עליה אמתות יהיה בטל ומבטל אין ממש וחוזר ליש ובכל רגע יש אין איש, באור עליון תולע קמין רוחש על הארץ ולכן בכל הספירות יש ערש וכולל שהוא ממש אור א"ס כי הכולל מקשר ממש במדרגות א"ס ויש בחינות התפשטות להחיות נפש כל חי וגם יש בחינות כולל שמתפשט עם המתפשטם לשמרים שלא ישארו ביש, ומיניקות הרע והקלפות והוא נקרא תולע בואו המתפשט עם החסדים המתפשטין והכולל והשריש הוא תולע בלא ואו ששם האחרות האמתיות בחינות אור א"ס וגודע כי שם זה בחסד המתגלה בכל בקר וישפם אברהם בבקר שכן אברהם יומם יצוה הוא הכולל המתפשט עם המתפשטין ח"פ אל לשמרים ולהעלותם- אח"כ אל מדרגתם מדרגות אור א"ס וזהו בכל הרף עין ויש נגד כולל המתפשט ששרשו שער החמשים תולע הטמא שער החמשים של הקלפה תולע מכלה ואוכל הכל והוא מינות ואפיקורסות שברע שנעשה מין וצדוקי אבד כל לבוש נשמתו וכל המצות כמו שארע ליוחנן כ"ג שמן ימיו עד ומן מרן הארי היה מגלגל בבחינות וחיות הדורסין. ובבקר בעת בהירות המחין בעת תפלה מתגבר אותו תולע הטמא להפיל לו קשיית ושטותים על אמונה, וצוה השי' לתקריב עולת תמיד תולע הקדוש כשהוא מסתכל בשפלות עצמו והוא בעיניו בתולע הרוחש על הארץ, אז מסתלק התולע הטמא ועל ידי תולע הקדוש שהוא בחינות כולל ושרש המתפשט ובוקע פמא דמלכא לתת כח להודות ולהלל והתולע הזה שבוה בפיו מהריב את כל האמות הרשעים ומעלה כל י"א אדם לשרשן בסוד עולת מלא ואו, ועלת חסר הוא ערש הכולל עד היכן סליק רעותא דקרבתא דעלת תמיד? עד א"ס. ולכן כל עלת חסר שעולה עד א"ס בר מן אבנים דעבר תירדן שהוא לתקן קלפות נגה י"א פעם אדם ותקון נגה להחזירו לקדשה הוא בבחינות יש דקדושה ש"י עלמין והוא עצמו בחינות יש דיישראל בקדשה ובחינות אני. וכשיתעלה בחינות נגה יתבטל הכל והבן והוא עולת בואו קדמאה בסוד כולל ויהוד המתפשט לשרש קצוות בקדשה ובאחרות בסוד ברור י"א פעם אדם אבל נחסר ואו, תניא שהוא ואו הרבוי שאין רבוי בכולל אפלו במתפשט, אבל עלת דפרות הרעות דפרעה כתיב ואו תניין, ואו הרבוי שאין שם אחרות אלא רבוי והוא צד רע של נגה שעולה לינג מן הקדושה ונחסר ואו החיים, ואו קדמאה על שהוא סמך דמותא ושבלים עלות כגנה אחר שהוא הצדיק, כנה אחר. יוסף הצדיק ואו תניין בידוע שהתאו הוא צדיק ונקראת ואו שניה, ופרעה הרשע כפר בזה שיהיה השפע על ידי צדיק כתיב שבלים עלת חסר דחסר והבן כל זה.

מלכות

מֵה־אֲתַבְתִּי תוֹרַתְךָ – אֵיךְ אֲדַע אֵם הַתְּקַבְּלָה תְּפִלְתִּי ?

עולם הדבור בלי הבנה ובשמתחיל להבין מה שמדבר אני מקשר עולם הדבור וכל מדרגה שלמטה מעולם הבינה לעולם הבינה מאחר שנתעורר במוחו הבינה שנגלקחה מעולם הבינה פונדע, ששרש כל המדות המטבעין בכח האדם הוא ממה העליונות הנעלמים, ובהתעוררות בקרבו איזה מדה פועל ועושה רשם בשרש שנגלקחה משם זאת המדה הן לטוב הן להפך ח"ו וע"כ בשמתחיל לדבר הדבורים בדחילו ורחימו שתן אהבה ויראה ובהתקשרות ובכל המדות ואחר כך מתחיל להבין הדבורים, מנבייה כל המדות שקדמו בעת דבורו הדבורים מלמטה לעולם הבינה ואו ממילא כל הדינים שגאו עליו עבור שפנים באיזה מדה מהמדות עולין גם כן מאחר שגאו אל הבינה עם כל המדות בטוב נתקן הרע שקלקל כבר באותן המדות מאחר שהביאן לשרשן. ובאמת נעשה כן אם הוא לומד בדרך הנ"ל שמדבר הדבורים באהבה וביראה ובהתקשרות ומנצח את הרע שבו ובשאר המדות שזהו נקרא תורה לשמה או עושה התקון מה שאין כן מי שאינו עושה בדרך הנ"ל רק שהדבורים

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור הדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמפנתו הפשוטה להליב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפרסם בגולה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוה"ר"ר יצחק יהודה היאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה ו'אוצר החיים" ועוד.. האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל ר"ו לא אנים לה, שופך אור הדש ומצדד וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מוזיות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפח מאור תורתו הזרח תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משנים בקבלה, ודבריו דברים עמוקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשונו הזוהר ואהבת ישראל ללא גבול, לישונות של עידוד ותמיכה, הכלה רך ולטוף נפשות פצועות הזקוקות כל כך ליחס של אבא אהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה חדשה. ואור הדש מפציע ומחדש את הכריות בחיות חדשה ולב שמת, ובטוחני שגם מי שלא מכין בסוד הענינים, ומצא מרגוע לנפשו וכו"ש מי שזכר בא בסודם של דברים) ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ופבריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלוח אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ולאו מה שפסד צהקמיה "קחו ספרי והסתעשעו צו ומוטכי פי לכו נכחתי שנתפשט על ידי ההכמה זאת בעולם על פי דרכי מן אור שבעת הימים אמון מפלח אמון מנסה רצנו הקלוש אור המאיר אור עינינו וישראל בן אליעזר בן שנה הריב"ש טוב חסר האיר עינינו בלאו נלך עד ביאת ינון וחזרי פלמיו הקדושים מסמכים מן הקלוש האהבם מלחיה השולני הצניח ואס יתקח לה אחי על אריות דפנייה שהכרח לי מלך המנגד להציר עמו שאני נסמך מלשכה גדולי עולם ואין בי פחד משום פנע ונגע פי כחי רב נפסם פלחיה פקוף והכרח לי לכפז פן ותדונו אחי לכף זכות ותני מסמך רביעי למן הריב"ש או שלישי ולי צוה הכרח והכרח לא יגעה, וימעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה כשהדש תמוז כבר מרמז על זמני תשובה וכבר נכנס חודש אב עד... סוף השנה שבאמור בעוד פחות מחודשיים אנחנו נצבים כבר ב... כפור ויש לקחת זאת בחשבון ולהתכונן כדבעי. ולכן יש לנצל הזדמנות פו זאת להתאמץ ולהתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כרי שנוכל לצאת עם "שעקאלע" וחי' יהיה בעזרונו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג ויעיקר התוכן... והפעם... **סוד עולת תמיד** על קנה המזל: מהיכל הצרכה מלאמל סף רבב תחלקות קלמוסו מספיל טעוב טעס את כל "הענינים" שמנו צלואותיהם הקטנות הספיות וקמנו ותחי נספסס וישובו חסר יוד שהרבינו את הדבר מלכות שמים חסר יוד של שבל והיה עליון והיה זה הפשוט אמונה שנוקרה בהם מינות ופגמו ביוד העקרית נקרה עקרית ונסתלק מהם יוד שבטים שהיו בעבור נשמתם והוא ג"כ על ידי חסא של השלכת יוסף אל

אלה הדברים אשר דבר משה וגו'. ואיתא במדרש דברים הוא מלשון דבורה מה דבורה זו דבשה לבעלה ונקצה לאחרים אף דברי תורה וכו' לבאר זה הוא ע"פ מ"ש אני בינה לי כבורה שפרשו הוא ע"פ דרכיו לפי מה שנודע שאין הדינים נמתקין אלא בשרשן שכל הדינים הבאים על האדם הוא מצד מעשיו וענותיו שגרמו לו אלו הדינים והיסורין הבאים עליו והתקון הוא שצריך למתקן בחסדים והואיל ואינם נמתקין אלא בשרשם צריך להגביהם עד עולם הבינה שמשם שרש יציאתן פונדע שבינה, מינה דינים מתערין. אף להבין איך יביאן עד עולם הבינה ואפן המתקתן הוא ע"פ התורה שנקרא בינה כמ"ש (משלי ח', י"ד) אני בינה לי גבורה וגו' פי' לי גבורה שכל הגבורות והדינים אי אפשר למתקן כי אם להביאן לתורה שנקרא בינה נמתקין בשרשן: ולתבינה שרש ואיכות הדבר בפרימיות יותר הוא דנודע כי כשהאדם לומד התורה ומדבר הדבורים קדם שמתחיל להבין הדבורים מה שמדבר אינו או כי אם בבחינת מדרגה תחתונה

תורה
 פסוקים
 מדרש
 חידושים
 פרשנים
 עיונים
 שיעורים
 חידושים
 פרשנים
 עיונים
 שיעורים

שלו אינו רק מן השפה ולחיון שנשאר רק בבחינת דבור מקום דיניו וכל שכן בשמכונן לאיזה פניה ח"ו או שבה לו נגלות מאותו הלמוד שאדרבה על ידי אותו הלמוד מתעוררין עליו ומתגברין הדינים והצרות עליו מאחר שאין בו אז תקון המדות כלל לטוב כפי"ל וע"כ נאמר (הושע י"ד, י) כי ישירים שרבי ה' צדיקים ילכו גם למעלה למתק הדינים וכל המרירות שבאו עליהן ופושעים, פושעים והולכין אפלו בעת המודם יכשילו גם שעל ידי זה יתגדל המכשול כפי"ל ולא די שלא יועילו ייתקן, אלא שזיוק ורחיק מרירות הדינים לבוא עליו ב"מ. ועל דרך זה אמרו רז"ל זכה נעשה לו סם היים לא זכה נעשה לו סם מיתה כי אם אינו מנצח כל רע מדותיו להביאן ולשעבדן לתורה נעשה לו סם המות ח"ו כי באמת מה שבעת עסקו בתורה באין לו מחשבות ופניות חיצוניות ונגלות הוא ממש הדינים שלו שבאין ואינם מניחים אותו לקשר עצמו למעלה עם התורה או שבאין לתקן או בלמודו, ולשעבדן לתורה, ואם עיניו בראשו להיות מבין זאת שבאו אליו לכונה הנ"ל אזי בודאי יתגבר את עצמו לאהז בכל המדות לטוב ולתקן. אך השומים שאין להם דעת ואמונה זאת אזי אוהו את עצמו בהן ומקלקל עוד יותר לעצמו ופוגם בכיבוד למעלה יותר על ידי למודו מפני שעל ידי זה הוא לנגלות שהוא הסבה לרחוק חלק אלהי שבתוך האדם כמ"ש אין אני והוא יבולין לדור, ועל ידי שמסתלק האלקות ממנו נשאר שלא מידרה ועל כי אין אלהיו בקרב מציאותו תרעות האלה ח"ו וכל זה עבור שנשאר רק למטה בבחינת דבור מקום דיניו ולא הביא את עצמו עם כל המדות לעולם הבינה עבור שבעת למודו יש לו רע מדות התפארות רעה וכיוצא בה ואיך יוכל לעלות? ועפ"י בארנו אמרם ו"ל אמר ר"י אמר רב לעולם ילמד אדם אפלו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, והקשו בתוספות ורש"י ו"ל מהא דפרק "מקום שנהגו" ששם אמרו מוטב שתתהפך שלייתו כו' וידברנו אפשר לומר שבנות ר"י אמר רב לא להתיר למוד שלא לשמה ח"ו כמו השומים שכל מימם נשארים כך ולעולם אינם באים למדרגת לשמה ואיך אמר שמתוך? וכו' אך בנינתו הוא לתן עצה ההוגנת למי שירצה ללמד את עצמו על ידי הלמוד למעלה ובעת למודו או עשיתו שום מצוה באין לו מחשבות ופניות חיצוניות ומבטלין אותו מרצונו שלא יאמר אחרת לגמרי מלמודי בעת ההיא ולקשאפנה אשנה בשאהיה פנוי מפניות חיצוניות, כי שמה לא תפנה, אך עצה ההוגנת לו במשך הפניות של בחינת שלא לשמה הבא לו אז ממחשבתו, מזה עצמו יבוא לשמה על ידי שיאמין ויאמר הלא הפניות והמחשבות הרעות ההם הן עצמם הדינים שאני צריך למתקן ולשעבדם לתורה שהוא בינה, והן הנה כנות בו אם כדי שאיתקן אותם ואכללם להיותן כוללן בתורה ובהיותם אף אגדר את עצמי ואתמשך אחריהן להוסיף עלי התגברות הדינים? ועבור זה מחוק עצמו יותר ויותר ומתחיל לדבר הדבורים בדחילו ורחימו ובהתפארות טובה לעשות נחת רוח לבוה"ה יתברך כמ"ש בזהר שהדבור מפאר את עצמו ח"ו במאי ברא אתני? לנגד כשהוא בתקון המדות ונמצא שעבור התפארות רעה שהיה לו מקדם עד שצריך על ידי זה להתחזקת גדולה בא התפארות הטוב והאמיתי בחינת ישראל אשר בך אתפאר (ישעיה מ"ט, ג) שבהורא ב"ה מפאר את עצמו כפי צרכי עליונים, ונמצא שאין לה תקון גדול מזה שעל ידי בחינת שלא לשמה בא לשמה שנעשה על ידי זה המדות ונכללו בבינה ונמתקו והרע נופל למטה ונפרד מהמדות שקלקל מאז: ועל ידי זה יתקן את הדינים על ידי התורה ועל ידי זה נמשך על הגלות המר וצועקין תמיד להשם יתברך ואין נענין, אף שפכר הכתיבה כמה וכמה פעמים לרחם עלינו בקול צעקתנו וכיבדול אינו מאמת דבריו לקיים בתורתו לגאלינו אף הוא מפני שבלעדי התקון אי אפשר להיות הגאולה כי אם על ידי התקון הג"ל להיות כל ישראל משעבדין את רע המדות וכל הדינים לתורה למדת הבינה ולא שעל ידי התורה יוסיפו עוד להמשיך על עצמן ח"ו דינים ואריכות הגלות וזהו כי סבת הימים רבים שנמשכו, הוא ללא תורה שאין משעבדים את הדינים לתורה ודבר זה גורם ללא אלקי אמת ח"ו על ידי זה המשך הגלות וגם כי על ידי זה (איכה ג, ח) גם פי אועק ואשוב שתם תפלתו שאין מקבלים צעקתם גורמים שכביכול אינו מאמת דבריו לגאלינו ואין יודעים כי עקר הגאולה שהכתיבה אותנו הבורא ב"ה הוא על תנאי זה דוקא והן גורמין לומר עלי לא אלקים אמת כביכול, אך אם היה להם אמונה ודעת זה להיות עושים בן בודאי היה בטול הקלפות וכל מקד המבדיל בינינו לבין אבינו שבשמים להיות תפלתנו נשמעין ולא היה בחינת שתם תפלתו וכמ"ש (משלי י"ט, ג) אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעק לבו כי בודאי אולתנו הוא הגורם זה, אלקים אמת ודברו נצב לעולם ברוב ה' לעולם אמן ואמן; מאור עינים, דכרים. נפלא ט"ו

(בראשית י"ב, ה) הנפש אשר עשו בחרן ותרגם אנקלוס דשעבידו לאוריתא כי בכל הדינים שבאו עליו מבחינת חרין התחזק את עצמו עם כל המדות שלמטה מהבינה ושעבדן והגביהו לתורה שנק' בינה ונמתק כל הרע של קלקול המדות בין שקלקל בעצמו או על ידי בני דורו השכיחן לשרש נשמתו ואז כל אותן האחוים ברע של איזה מדה מהמדות והפילו איזה מדה למטה על ידי שהגביהו אברהם אבינו ע"ה את המדות למעלה והמתקן, נמתקו גם אותן שהיו אחוים ומשרשים במדה לרע נמתקו גם בן זה היות עולים לחסות בצל כנפי השכינה ונתגברו. וכן בכל דור הענין כך הוא בכל הצדיקים עם בני דורם וכל זה על ידי שמשעבדים אותו לתורה שנקרא בינה ועל ידי המתקן שנמתקים כל הדינים ומתבררים ומתלבנים כל המדות נופל הרע למטה ונעשה בטול הקלפות ושלות אמות העולם האחוים בקליפות ההם מתבטל כי באמת אם היו עושים בן ישראל בכללות כבר היה בטול הגלות המר הזה והארץ שהוא על ידי דינים הכללים ולא היה מקום אחיזה לשלות העמים להיות מושלים עלינו אם היו ישראל משעבדים כל הדינים לתורה היה בטול הקלפות לגמרי באין אחיזה במדות הקדשה והיינו זוכים בכך לביאת המשיח וכמ"ש (זכריה י"ג, ב) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ שהוא בטול הקלפות ועל ידי זה אהפך אל העמים שפה ברוחה לעבדו שכם אחד שעל ידי המתקן והיו נמתקין ומשעבדים לתורה כמו באברהם שנעשו ירים ונתקברו לקדשה עבור בטול הקלפות והיו כל האמות נכנעים תחת יד ישראל אף בעונותינו הרבים עבור שאין עובדים בן בשכל זה בכללות כל אחר מעט מעט שם ונעיר שם בני עליה המה מעטים ואדרבה שרב מעשה העולם מקלקלין שרב עסק תורתם הוא במדות רעות ופניות ונגלות כנודע בעו"ה שעל ידי זה אדרבה לא די שאינן מתקנין את רע המדות שמשעבד אלא שמוסיפים והולכין בכל דור ודור וממשיכים על עצמן את הדינים ח"ו ונותנים כח לקלפות שעבור זה מתחזק ומתגדל שלות העמים ומתמעט כבודם של ישראל ונמשך הגלות המר עבור הדינים החדשים וגם ישנים עד שירחם ה' על עמו וישקה ויראה לרחם על עמו ונעשה למען שמו הגדול: ועוד בנות המדרש אלה הדברים כדבורה זו שדכשה לבעלה ועקצה לאחרים אף דברי תורה בן שדכש הוא מתיקות שהוא בנוי אל המתקת הדינים על ידי דברי התורה שאו על ידי המתקן נעשה מתיקות לבעלה משעבדין לעלין בפרט וממירות הגלות ככלל אם היו עושים בלם בן ואז היה נקצה לאחרים שהן האמות שעל ידי זה יתבטל שלותן ונגלותן שהיו נכנעים תחת הקדשה עבור בטול הקלפות והחיצוניות מקום אחיזתן והיינו זוכין לביאת המשיח במהרה בימינו אמן סלה: ואפשר שזהו כנות הנביא ע"ה באמרו הנה ימים רבים לישראל ללא תורה ולא לאלהי אמת ע"פ המבאר למעלה כי מה שומים רבים לישראל בארץ הגלות שנמשך מאוד מרירותו ואין מרחם עליהם הוא על ידי שאין משעבדין את הדינים לתורה כאמור בתקון כל המדות וזהו ללא תורה פ"י לסבות לא תורה שאין מביאין להמתיק את הדינים לבינה על ידי התורה ועל ידי זה נמשך הגלות המר וצועקין תמיד להשם יתברך ואין נענין, אף שפכר הכתיבה כמה וכמה פעמים לרחם עלינו בקול צעקתנו וכיבדול אינו מאמת דבריו לקיים בתורתו לגאלינו אף הוא מפני שבלעדי התקון אי אפשר להיות הגאולה כי אם על ידי התקון הג"ל להיות כל ישראל משעבדין את רע המדות וכל הדינים לתורה למדת הבינה ולא שעל ידי התורה יוסיפו עוד להמשיך על עצמן ח"ו דינים ואריכות הגלות וזהו כי סבת הימים רבים שנמשכו, הוא ללא תורה שאין משעבדים את הדינים לתורה ודבר זה גורם ללא אלקי אמת ח"ו על ידי זה המשך הגלות וגם כי על ידי זה (איכה ג, ח) גם פי אועק ואשוב שתם תפלתו שאין מקבלים צעקתם גורמים שכביכול אינו מאמת דבריו לגאלינו ואין יודעים כי עקר הגאולה שהכתיבה אותנו הבורא ב"ה הוא על תנאי זה דוקא והן גורמין לומר עלי לא אלקים אמת כביכול, אך אם היה להם אמונה ודעת זה להיות עושים בן בודאי היה בטול הקלפות וכל מקד המבדיל בינינו לבין אבינו שבשמים להיות תפלתנו נשמעין ולא היה בחינת שתם תפלתו וכמ"ש (משלי י"ט, ג) אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעק לבו כי בודאי אולתנו הוא הגורם זה, אלקים אמת ודברו נצב לעולם ברוב ה' לעולם אמן ואמן; מאור עינים, דכרים. נפלא ט"ו

שבת שלום

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בברכה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שיגאות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תעזבו אותנו ונתקן במהרה הבאה א"ח נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: ברמת אהרן: בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת הצדה, בבישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזששקה ובאיציבוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ועלוני נשמת... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (גיליון) בכתובת <https://gilyonit.jewishoffice.co.il> ובדרשו בעלונים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

<p>מכילתא פון אורנה ובני ביתו</p> <p>הצלוזה בכל הענינים</p>	<p>לרמוא שולמה והחלקה מהינה</p> <p>מרדלת בת סופיה שרה בת מרדלית שירה מהנה בת שרה</p>	<p>לעלי נשמת מו"א</p> <p>מורינה הר"ג שפריה יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה צבי בן ישראל ליפא ז"ל ורחמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח חיים בן נתן (בן סניור) זצלה"ה מרת אמי מוכה בת יצחק ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל נ.ל.ב.ע. ב' אייר תשע"ו יעקב בן יצחק ז"ל אורנה שושנה בת צפורה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל</p>	<p>למזלחה</p> <p>ערו משה בן שולמית עדיאל אריה בן שרה ובולו יהודה בן רבקה אליהו אלעזר בן אפרה מיכל בת שרה</p>	<p>לרמוא שולמה והחלקה מהינה</p> <p>עדיאל אריה בן שרה יצחק אריה בן טובה יצחק לוי בן אסתר מושיאל בן לאה</p>	<p>נחום מאיר בן רבקה</p> <p>אהרן בן מרים</p> <p>ענני הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל</p>	<p>היינו תמיד</p>
---	---	--	---	--	--	--------------------------